

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Ing. J. K.**, zast. JUDr. Tomášem Sirovátkem, advokátem, se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Povodí Vltavy s. p., závod Dolní Vltava 1, se sídlem Grafická 36, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 12. 12. 2012, č. j. 10 A 49/2012 – 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ze dne 10. 4. 2012, č. j. OREG 8966/2012/vano (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 8. 12. 2011, č. j. výst/308729773/0/2011/Še – 6/STRI/StPo, kterým bylo podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), rozhodnuto o povolení stavby „stavební úpravy rekreační chaty ev. č. 3 na pozemku st. p. č. 111 v k. ú. Vojníkov“. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný odkázal na dikci ustanovení § 89 odst. 2 zákona č.

500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a vysvětlil, že v rozsahu tohoto ustanovení neshledal prvostupňové rozhodnutí nezákonným nebo věcně nesprávným. Prvostupňové rozhodnutí bylo dle žalovaného vydáno v zákonné formě a splňovalo veškeré podmínky kladené na něj právním řádem.

[2] Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou ze dne 30. 5. 2012, v níž tvrdil, že se žalovaný nevypořádal se všemi jeho námitkami uplatněnými v odvolání. Žalobce dovozoval, že ačkoli se žádost o vydání stavebního povolení má přezkoumávat ve čtyřech základních oblastech, nebrání tato skutečnost, aby stavební úřad takovou žádost zkoumal i z hlediska dalších otázek. Stavební úřad proto měl dle žalobce přihlédnout k tomu, že dotčená stavba (rekreační chata) byla vybudována v rozporu se schválenou projektovou dokumentací, přičemž žalobce odkazoval na přípis odboru výstavby ONV v Písku ze dne 15. 1. 1975 a rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2011. Žalobce brojil proti tomu, aby došlo k dalšímu rozšíření stavby, která byla podle jeho názoru postavena v rozporu s příslušnými předpisy. Žalobce poukazoval na to, že obec Vojníkov nemá schválený územní plán, z čehož dovozoval, že v takovém případě mají správní orgány tím spíše dohlížet nad zachováním urganistické koncepce, a to v souladu se základními zásadami zakotvenými v ustanovení § 18 a násl. stavebního zákona a s ohledem na ochranu veřejného zájmu. Žalobce nesouhlasil s argumentací správních orgánů, že své námitky nebyl oprávněn uplatnit ve stavebním řízení, přičemž odkazoval na názor Krajského soudu v Českých Budějovicích obsažený v rozsudku ze dne 22. 2. 2012, č. j. 10 A 94/2011 – 46, kde bylo podle žalobce vyřčeno, že se s námitkami žalobce mají správní orgány zabýt ve stavebním řízení. Správní orgány se dle názoru žalobce měly dále zabývat otázkou zatěžování místní komunikace, sousedních parcel v době provádění stavby a povodňovým rizikem. Z podmínek stavebního povolení žalobce dovozuje, že není zajištěno parkovací stání a samotný prostor staveniště. Žalobce vytýkal stavebnímu úřadu, že neprovedl ústní jednání a místní šetření, což způsobilo, že rozhodoval bez znalosti místních poměrů. Správní orgány dále pochybily, pokud dostatečně neprověřily plnou moc k podání předmětné žádosti o stavební povolení. Žalovaný měl nadto řízení přerušit do doby, než rozhodne Krajský soud v Českých Budějovicích o žalobě proti předcházejícímu územnímu rozhodnutí.

[3] Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 4. 7. 2012, v němž tvrdil, že se vypořádal se všemi námitkami žalobce. Žalovaný zdůraznil, že postupoval v souladu s ustanovením § 111 až 115 stavebního zákona, které omezují okruh otázek, jimiž se stavební úřad může zabývat. Poukazoval na to, že předmětná stavba byla pravomocně zkolaudována v roce 2002; samotný fakt, že stavba byla fakticky postavena s odchylkami oproti schválené projektové dokumentaci, je podle žalovaného irelevantní. K posuzování této otázky nebyl žalovaný oprávněn ani v předcházejícím územním řízení. Žalovaný vysvětlil, že rozdílný okruh přípustných námitek účastníků řízení vychází z rozdílného účelu územního a stavebního řízení. Ve stavebním řízení žalovaný nemůže zkoumat správnost postupu při vydávání územního rozhodnutí; většina námitek žalobce proto měla být správně podle žalovaného uplatněna v územním řízení. Žalovaný v rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 2. 2012, č. j. 10 A 94/2011 – 46, nenalezl oporu pro to, aby námitky žalobce byly věcně vypořádány ve stavebním řízení. Žalovaný v neposlední řadě zdůrazňoval, že žalobce má podle ustanovení § 114 odst. 1 stavebního zákona právo chránit pouze svá vlastní práva, přičemž žalovaný je přesvědčen,

že v důsledku realizace napadeného rozhodnutí nemůže dojít k zásahu do práv žalobce, přičemž odkázal na správní spis. Upuštění od místního šetření a ústního jednání bylo v souladu se zákonem, neboť stavebnímu úřadu byly místní poměry dobře známy. Žalovaný poukázal na to, že součástí správního spisu je plná moc k podání žádosti o stavební povolení, tudíž tato otázka byla žalovaným postavena najisto. Pokud stavební úřad nepřerušil řízení a nerozhodl o návrhu na přerušení řízení, neporušil tím dle žalovaného procesní předpisy a nemohlo se to projevit na zkrácení práv žalobce, zvláště když rozhodnutí o žalobě proti správnímu rozhodnutí nemůže být podle žalovaného předběžnou otázkou.

[4] Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 12. 12. 2012, č. j. 10 A 49/2012 – 41, žalobu zamítl. V odůvodnění uvedl, že předmětem přezkumu je rozhodnutí o povolení stavby, přičemž okruh námitek osoby odlišné od stavebníka omezuje ustanovení § 114 stavebního zákona. Jednotlivé námitky proto mají být dotčenými osobami vznášeny v příslušném řízení v souladu se zásadou koncentrace řízení. Krajský soud poukázal na to, že stavba byla v roce 2002 zkouladována, proto se otázkou kolaudace stavby a jejího postavení v souladu se stavebnímu předpisy nemohly správní orgány v tomto stavebním řízení zabývat. Žalovaný vypořádal všechny odvolací námitky, přičemž krajský soud poukázal na to, že žalobce konkrétně nespecifikoval, ke kterým odvolacím námitkám se žalovaný opomněl vyjádřit. Ve stavebním řízení s ohledem na ustanovení § 114 stavebního zákona se žalovaný správně nemohl zabývat nepřípustností dalšího zvyšování objektu, nedostatečné péče stavebního úřadu o urbanistickou koncepci daného území při neexistenci územního plánu, neboť to mělo být řešeno v územním řízení. Krajský soud v Českých Budějovicích v rozsudku ze dne 22. 2. 2012, č. j. 10 A 94/2011 – 46, neuvedl, že by tyto námitky měly být žalobcem uplatněny v následujícím stavebním řízení. Účast žalobce ve stavebním řízení je podle krajského soudu omezena na hájení jeho práv; nemůže proto hájit práva třetích osob zdůrazňováním zatěžování místní komunikace, sousedních parcel a nezohlednění povodňového rizika. Krajský soud dospěl k závěru, že stavba nebude zasahovat na pozemek žalobce, přičemž parkování i zařízení staveniště je zřízeno na pozemku stavebníka, tudíž nemovitost ve vlastnictví žalobce nebude dotčena. Z rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 2. 2012, č. j. 10 A 94/2011 – 46, krajský soud zjistil, že v rámci územního řízení se konalo místní šetření spojené s ústním jednání dne 27. 1. 2011 na místě stavby, stavebnímu úřadu jsou proto dobře známy poměry staveniště, proto mohl stavební úřad upustit od místního šetření a ústního jednání. Krajský soud v neposlední řadě ověřil, že součástí správního spisu je řádná plná moc vystavená stavebníkem. Krajský soud přisvědčil žalobci v tom, že stavební úřad měl rozhodnout o návrhu žalobce na přerušení řízení ze dne 25. 10. 2011; tento postup se ale negativně neprojevil na právech žalobce, protože tato skutečnost neměla vliv na zákonnost napadeného stavebního povolení. Krajský soud přitom zdůraznil, že řízení o žalobě na přezkoumání správního rozhodnutí (územního rozhodnutí stavebního úřadu o změně stavby) nepředstavuje předběžnou otázku ve smyslu správního řádu v posuzované věci.

[5] Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 12. 12. 2012, č. j. 10 A 49/2012 – 41, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 6. 2. 2013, v níž uvedl, že napadá rozsudek z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„s. ř. s.“). Stěžovatel vytýkal závěr krajskému soudu, že stěžovatel v žalobě neuvedl, které jeho odvolací námitky nebyly vypořádány. Stěžovatel popsal průběh výstavby předmětné chaty a způsob, jakým byla zlegalizována, přičemž poukazoval na to, že stavba, která nebyla prvotně postavena v souladu s projektovou dokumentací, byla následně rozšiřována. Stěžovatel se dovolával toho, že realizace změny znamená podstatné zvětšení stavby. S ohledem na to, že obec Vojníkov nemá územní plán, bylo věcí stavebního úřadu, aby v takovém případě zvláště citlivě posuzoval prostorové uspořádání svěřeného území a celkovou urbanistickou koncepci. Stěžovatel se dovolával předchozího rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, z nějž dovozoval, že stavební úřad se měl jeho námitkami zabývat. Stěžovatel vytýkal krajskému soudu, že se nedostatečně zabýval jeho námitkami poukazujícími na zatěžování místní komunikace a sousedních parcel, a na povodňové riziko. Podle stěžovatele nebyly splněny podmínky pro upuštění od místního šetření a ústního jednání, neboť v územním řízení, v němž bylo provedeno místní šetření, se zkoumají zcela jiné otázky než ve stavebním řízení. Stěžovatel dozoval, že samotná realizace stavby bude nemožná, neboť v rámci projektu změny stavby není zajištěno parkovací stání a samotný prostor staveniště. Stěžovatel souhlasil s názorem krajského soudu ohledně přerušení řízení, ale dovozoval, že tato vada byla natolik závažná, že měla vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Na závěr stěžovatel zdůraznil, že jakoukoliv změnu stávajících poměrů považuje za nevhodnou a necitlivou, neboť již současný stav není zcela vyhovující; jakákoli jeho změna by byla jenom změnou k horšímu.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatele vyjádřil podáním ze dne 20. 2. 2013, v němž poukázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, vyjádření k žalobě ze dne 4. 7. 2012 a na správní spis. Rozsudek krajského soudu považoval za zákonný a věcně správný.

[7] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti vyjádřila podáním ze dne 7. 3. 2013, ve kterém souhlasila s napadeným rozhodnutím a rozsudkem krajského soudu.

II.
Posouzení kasační stížnosti

[8] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s.

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[10] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s., neboť dovozuje nesprávné právní posouzení věci soudem a vady řízení před správním orgánem. Stěžovatel ale fakticky uplatnil rovněž kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 – 47). Nejvyšší správní soud proto

rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích přezkoumal podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle písm. a) tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *„nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“* Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor. Podle písm. b) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *„vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.“* Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *„nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“*

[11] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] K namítanému nedostatečnému vypořádání se s žalobními body Nejvyšší správní soud uvádí, že touto argumentací se stěžovatel dovolává kasačního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. K otázce nepřezkoumatelnosti z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto:

[13] *„Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“*

[14] V případě napadeného rozsudku se krajský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadený rozsudek jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotný stěžovatel jeho obsahu porozuměl, pouze s ním nesouhlasí, což nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho nesrozumitelnost. Nejvyšší správní soud souhlasí s obecným závěrem krajského soudu, že správní orgány se dostatečně a srozumitelně vypořádaly se všemi námitkami uplatněnými stěžovatelem v průběhu správního řízení. Rovněž Nejvyššímu správnímu soudu není z žalobní ani z kasační argumentace zřejmé,

které námitky stěžovatele nebyly správními orgány vypořádány, neboť ten zůstal pouze u zcela obecného tvrzení nevypořádání námitek; přičemž ani v kasační stížnosti stěžovatel konkrétně nespecifikoval, které námitky správní orgány zcela opomněly vypořádat, resp. které námitky podle názoru stěžovatele správní orgány nedostatečně vypořádaly. To, že námitkám stěžovatele správní orgány nevyhověly a jeho argumentaci nepřisvědčily (s čímž stěžovatel fakticky nesouhlasí), nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, ale může způsobovat jeho nezákonnost, resp. věcnou nesprávnost, což se ale v posuzovaném případě podle závěru Nejvyššího správního soudu nestalo.

[15] K argumentaci stěžovatele poukazující na obcházení stavebních předpisů, které vyvozuje z toho, že předmětná stavba byla v minulosti postavena v rozporu s tehdejšími povoleními, Nejvyšší správní soud uvádí, že tato argumentace nemohla být stěžovatelem uplatněna v řízení o vydání stavebního povolení. Nejvyšší správní soud považuje za podstatné předeslat, že stavební řízení není pokračováním územního řízení. Předmět obou těchto řízení, tj. okruh otázek, které se v nich řeší, je odlišný. Důsledkem této diference je zavedení věcné koncentrace námitek účastníků řízení v § 114 odst. 1 a 2 stavebního zákona, podle něhož *„účastník řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě.“*, a podle kterého *„k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, se nepřihlíží.“*. Námitky, které se vztahují k předmětu územního řízení, lze uplatnit pouze v tomto typu řízení, nikoliv v řízení navazujícím (tj. v daném případě v řízení stavebním).

[16] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 133/2011 - 127, *„z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že smysl územního řízení je odlišný od smyslu stavebního řízení. V prvém případě se posuzuje stavební záměr z hlediska jeho zasazení do území a jeho uzpůsobení veřejným zájmům v území. Přitom se bere zřetel na stanoviska dotčených orgánů státní správy, řádně uplatněné námitky účastníků řízení a stanoví se podmínky pro uskutečnění záměru v území a požadavky na změnu záměru podle výsledků územního řízení. V případě stavebního řízení se však jedná již jen o posouzení, zda předložená dokumentace odpovídá výsledkům územního řízení a je v souladu s veřejnými zájmy hájenými dotčenými orgány státní správy [§ 111 odst. 1 a 2 stavebního zákona]. Ve stavebním řízení se stavba do území neumísťuje, neboť je v něm již umístěna na základě územního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, č. j. 1 As 21/2008 - 81, www.nssoud.cz). Je tedy zřejmé, že mezi územním řízením a stavebním řízením, ačkoliv jejich výstupy představují řetězící se správní akty, existuje z hlediska věcného bariéra striktně oddělující tato dvě řízení. Správní soudy se mohou při přezkumu stavebního povolení zabývat toliko těmi námitkami, které mají přímý vztah k předmětu stavebního řízení, a nemohou posuzovat zákonnost stavebního povolení z pohledu otázek, které se věcně neupínají k předmětu stavebního řízení“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 1 As 83/2011 - 565, www.nssoud.cz). Ve stavebním řízení tedy není možné opětovně hodnotit dopady provozu povolené stavby na změnu života rodin v dané obci, zhoršení kvality životního prostředí a na zvýšení nebezpečí způsobeného zvýšeným provozem na předmětné komunikaci. Základní koncepce rozvoje území obce, jakož i uspořádání krajiny a koncepce*

veřejné infrastruktury, je obsažena v územním plánu obce (...). Posouzení vlivu povolované stavby na životní prostředí pak bylo předmětem územního řízení (umístění záměru a zohlednění jeho dopadů na životní prostředí; ...); v řízení stavebním se těmito skutečnostmi již nelze zabývat. Obdobný názor zastává i odborná literatura. Stavební úřad se ve stavebním řízení znovu nezabývá podmínkami pro umístění navrhované stavby na pozemku, její výškou, tvarem střechy či odstupem od hranic sousedních pozemků' (srov. Doležal, J. Mareček, J., Sedláčková, B. a kolektiv. Nový stavební zákon v teorii a praxi a předpisy související s poznámkami. Praha: Linde, 2006. s. 215). Lze tedy konstatovat, že ve vztahu k námitkám týkajícím se zhoršení životního prostředí v důsledku provozu povolené stavby, krajský soud správně uzavřel, že takové námitky nelze posuzovat v řízení o povolení stavby, neboť svým obsahem spadají do řízení územního. Bylo li pro daný záměr vydáno pravomocné rozhodnutí o umístění stavby, nelze již takto formulované námitky s ohledem na § 114 odst. 2 stavebního zákona v řízení o povolení stavby zohlednit."

[17] V rozsudku ze dne 12. 10. 2010, č. j. 2 As 69/2010 - 122, Nejvyšší správní soud dále dospěl k závěru, že „*stavební úřad se přitom nebude zabývat námitkami nad jejich zákonem stanovený rozsah, stejně tak, v souladu se zásadou koncentrace řízení, nebude přihlížet k námitkám, které byly nebo mohly být uplatněny v územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území (§ 114 odst. 2 stavebního zákona); mezi takové námitky přitom jistě patří i námitky týkající se podmínek pro umístění navrhované stavby na pozemku, její výšky či odstupu od hranic sousedních pozemků. Pokud tedy stěžovatelé namítají nerespektování minimální odstupové vzdálenosti 2 m od společné hranice pozemku, Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem uvádí, že tato námitka měla být uplatněna v územním řízení (které v projednávané věci proběhlo); při přezkumu řízení o dodatečném povolení stavby se jí proto nelze zabývat.*"

[18] Správní orgány vycházely z toho, že stavba chaty byla zkouladována rozhodnutím Městského úřadu Písek ze dne 2. 4. 2002, č. j. Výst/863/0/2002/Še. KOLA-Kola, s tím, že s kolaudačním řízením bylo dle § 81 odst. 4 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavebním zákon) spojeno řízení o změně stavby, v rámci něhož byly povoleny nepodstatné odchylky od ověřené dokumentace, jež podle doložky nabylo právní moci dne 20. 4. 2002; z tohoto rozhodnutí správní orgány vycházely již v předcházejícím řízení o vydání územního rozhodnutí o změně stavby, jak Nejvyšší správní soud popsal v rozsudku ze dne 13. 6. 2013, č. j. 4 As 35/2012 - 31. Správní soudy se za dané procesní situace nemohou vyjadřovat ke správním rozhodnutím, jež nejsou napadena správní žalobou (ledaže by trpěla vadou nicotnosti, což v posuzovaném případě stěžovatel nenamítá a Nejvyšší správní soud nadto důvody pro prohlášení tohoto rozhodnutí z roku 2002 za nicotné nenachází) a jež nejsou podkladovým rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s., a nemohou se proto vyjadřovat k tomu, zda byl stavebník v dobré víře či nikoli, protože musí vycházet z tohoto pravomocného správního rozhodnutí.

[19] V řízení o vydání stavebního povolení se správní orgány v souladu s ustanovením § 114 odst. 2 stavebního zákona nemohou zabývat otázkami, které měly být uplatněny v územním řízení, nebo platností předchozích správních rozhodnutí. Tímto skutkovým a

právním stavem jsou nadto vázány i správní soudy v souladu s ustanovením § 75 odst. 1 s. ř. s.

[20] Stěžovatel proto nemohl v řízení o vydání stavebního povolení uplatnit námitky dovolávající se toho, že stavba byla v minulosti postavena v rozporu se stavebním povolením, a že další změny stavby vedou k obcházení stavebních předpisů, že stavební úřad měl zvážit zachování koncepce daného území a dodržení cílů územního plánování (tuto argumentaci stěžovatel již uplatnil v územním řízení, viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2013, č. j. 4 As 35/2012 - 31),

[21] Dovolává-li stěžovatel rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 2. 2012, č. j. 10 A 94/2011 – 46, z nějž dovozuje, že své námitky měl uplatnit v následujícím stavebním řízení, Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozsudek krajského soudu, proti němuž stěžovatel podal rovněž kasační stížnost, jež byla zamítnuta Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 13. 6. 2013, č. j. 4 As 35/2012 - 31, stěžovatel nesprávně interpretuje, poněvadž krajský soud se k obdobným námitkám stěžovatele vůči změně stavby uplatněné v územním řízení vyjádřil, přičemž je považoval za nedůvodné. Skutečnost, že krajský soud argumentaci stěžovatele nepřisvědčil (přičemž s jeho závěry Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti stěžovatele souhlasil), podle Nejvyššího správního soudu neznamená, že by takováto argumentace mohla být s úspěchem stěžovatelem uplatněna v navazujícím stavebním řízení o vydání stavebního povolení.

[22] Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem krajského soudu, že stěžovatel může hájit pouze svá práva, nikoli práva třetích osob (když poukazuje na zatěžování místní komunikace a sousedních parcel a možný vznik škod na nich, nedostatečné zohlednění povodňového rizika stavebníkem, nezajištění parkovacího stání a vymezení prostoru staveniště), neboť na této koncepci je vystaven § 114 stavebního zákona (srov. dikci *„pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo...“*), a to v souladu se zásadou, že každý si střeží svá práva (*vigilantibus iura scripta sunt*). Tvrzení stěžovatele jsou nadto velmi obecná, nekonkrétní a nepodložená žádnými důkazními prostředky. Pokud by skutečně v důsledku provádění změny chaty hrozil třetím osobám vznik škody a dotčení jejich práv, jistě by své oprávněné zájmy takové osoby patřičným způsobem podle názoru Nejvyššího správního soudu hájily; správní orgán přitom ex offo nemůže tyto skutečnosti sám vyhledávat a posuzovat, neboť to je věcí příslušných účastníků řízení, případně dotčených orgánů chránících veřejný zájem. Neděje-li se tak, zjevně stěžovatelem tvrzené negativní důsledky nehrozí.

[23] Nejvyššímu správnímu soudu nad rámec výše uvedeného není rovněž zřejmé, jaký vliv na povodňové riziko by měla realizace změny chaty v podobě změny střechy, celkového zvýšení o 1,15 m a vnitřních úprav, jak dovozuje stěžovatel, neboť zcela zjevně nedojde ke změně v umístění objektu nebo jeho půdorysu. Osoba zúčastněná na řízení (správce povodí) nadto s realizací změny souhlasí, jak vyplývá z jejího vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele.

[24] Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje výhradám stěžovatele ohledně upuštění od ohledání na místě a ústního jednání, neboť takový postup stavebnímu úřadu umožňuje ustanovení § 112 odst. 2 stavebního zákona, a to za situace, kdy mu jsou dobře známy

poměry staveniště. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2013, č. j. 4 As 35/2012 – 31, provedly správní orgány ohledání na místě, z něhož pořídily fotodokumentaci zachycující situaci na místě. Byť Nejvyšší správní soud souhlasí s argumentací stěžovatele ohledně posuzování rozdílných právních otázek v územním a stavebním řízení (viz. výše), obě řízení se fakticky týkají totožných nemovitostí a identických staveb, tj. skutková situace je v případě územního řízení a stavebního řízení stejná. Pokud tedy stavební úřad provedl ohledání na místě v rámci územního řízení a pokud se situace v území v mezidobí nezměnila, což stěžovatel netvrdí ani v rámci kasační stížnosti, může stavební úřad od ohledání na místě a ústního jednání v navazujícím stavebním řízení v souladu s ustanovením § 112 odst. 2 stavebního zákona upustit.

[25] Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem krajského soudu, že stavební úřad měl o návrhu stěžovatele na přerušení správního řízení příslušným způsobem rozhodnout, ale toto pochybení nemohlo mít na výsledek správního řízení vliv, neboť jak správně vysvětlil krajský soud, řízení před správním soudem o žalobě proti rozhodnutí správního orgánů nepředstavuje předběžnou otázku ve smyslu ustanovení § 57 správního řádu, protože v době rozhodování stavebního úřadu zde existovalo pravomocné územní rozhodnutí o změně stavby, z nějž musely správní orgány vycházet. Předmětnému stěžovatelovu návrhu na přerušení řízení proto nemohl stavební úřad vyhovět, neboť pro to nebyly splněny podmínky obsažené v § 64 správního řádu. Byť tedy stavební úřad o této žádosti měl správně rozhodnout, nemohl této žádosti vyhovět a na výsledku řízení v podobě vyhovění žádosti stavebníka tento nesprávný postup stavebního úřadu nemohl mít jakýkoli vliv.

III.
Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[26] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[27] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť toto právo by ji podle ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s. vzniklo pouze v případě náhrady nákladů, které ji vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, což se v daném případě nestalo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. června 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu